

[Justitsministeren]

handlingstid på 9 måneder er meget ambitiøs. Men vi skal videre den vej, og det er det, jeg mener vi skal vende tilbage til. Jeg vil gerne igangsætte sådan et lidt grundigere analysearbejde, der kan føre til en yderligere afkortning af sagsbehandlingstiden.

Men jeg må tage afstand fra og afvise de synspunkter, fru Dorte Bennedsen havde, hvor fru Dorte Bennedsen nærmest tillagde mig ideologiske motiver i de situationer, hvor der er gået meget lang tid. Vi har tværtimod været opmærksom på tilfælde, hvor der er opstået flaskehalse i systemet, som der har måttet sættes ind over for. Det gælder f.eks. for politiets vedkommende i de tilfælde, hvor indrejsetallets variation har gjort det nødvendigt at overføre ressourcer med henblik på hurtigt at kunne gennemføre registrering og afhøring af asylansøgere. Og det har også gjort sig gældende i Flygtningenævnet, hvor der i spidsbelastningsperioder har været sat ekstra personale ind for at klare efterbehandlingen, når Flygtningenævnet har truffet afgørelse i asylsagen.

Men efter min opfattelse har vi nu en særlig anledning til at foretage en opstramning, og det har også noget at gøre med det, jeg var inde på tidligere, bl.a. ændringen i anerkendelsesmønstret. Det forhold, at stadig færre af dem, der søger asyl, opfylder betingelserne for at opnå status her i landet, betyder, at der er flere, der får afslag. Og det er klart, at det er med til at give en længere gennemsnitsbehandlingstid. Godkendelser, som måske allerede gives i Direktoratet for Udlændinge, er med til at nedbringe sagsbehandlingstiden, hvorimod afslag, som verserer ved mange forskellige instanser, virker i modsat retning.

Hertil kommer også, hvad vi fra regeringens side har lagt vægt på, at problemerne i forbindelse med sagsbehandlingen, procedurerne, bør løses i en sammenhæng, hvor vi gennemfører en generel ændring af udlændingeloven. For det er jo rigtigt, som det er sagt, at en del af det vil kunne klares administrativt. Der er tale om en administrativ praksis på en række områder, der har udviklet sig over en så lang årrække, at det må være naturligt og nødvendigt, at Folketinget forholder sig til det, som det også fremgår af lovforslagets bemærkninger.

Sagerne samlede indhold har også ændret sig. Sagerne trækker i langdrag, fordi adgangen til at begære genoptagelser og til at klage

til ombudsmanden bruges i stigende omfang. Og dér vil jeg gerne gøre opmærksom på – og det synes jeg selv er et meget tankevækkende tal – at i 1991, sidste år, blev halvdelen af alle afgjorte sager i Flygtningenævnet, som er klageinstansen i asylsager, søgt genoptaget og/eller indbragt for ombudsmanden – halvdelen af alle sager, for nu at anskueliggøre, hvad det er, vi taler om. Selv om en række af disse begæringer er ubegrundede, er sagerne forskelligartede og dermed også tidkrævende. Så derfor er løsningen den, som der nu lægges op til i lovforslaget, en kombination af en ressourceindsats og en skærpelse af praksis med hensyn til at give opsættende virkning ved ansøgninger om genoptagelse. Det er altså denne kombinerede indsats, herunder også en målrettet tilførsel af ressourcer, som forhåbentlig vil vise sig at gøre de 8-9 måneder, jeg har talt om, realistiske.

Fru Dorte Bennedsen og også andre har været inde på, at spørgsmålet om fingeraftryk og adgangen til at optage fingeraftryk dels vil have betydning for identifikationen af personer, som kommer hertil uden identifikationsdokumenter, eller hvor identiteten ikke med sikkerhed er godtgjort. Derudover har adgangen betydning for at identificere en udlænding, hvis der f.eks. på grund af udlændingemyndighedernes almindelige erfaringer er grund til at tro, at den pågældende kan tænkes senere at ville indrejse i Danmark eller i andre lande, som Danmark samarbejder med på det område, under en anden identitet. Det vil også have betydning i forbindelse med de tanker og planer, der er om at etablere et samarbejde inden for EF eller mellem de nordiske lande om identifikation af asylansøgere og andre udlændinge. I så fald vil fingeraftrykkene kunne udveksles i overensstemmelse med de principper, der måtte blive foreskrevet i forbindelse med etablering af et sådant samarbejde, og selvfølgelig også på baggrund af den danske lovgivning herom, det vil sige registerlovgivningen.

Det er for tidligt at sige noget om, hvordan et sådant samarbejde vil blive udformet, og hvilke principper der vil blive opstillet, herunder også spørgsmålet om udveksling af oplysninger.

Fru Birthe Rønn Hornbech kom med en bemærkning, som jeg gerne vil gøre til min egen, som jeg er meget enig i: Spørgsmålet om en-